

[Axel Ivan Pedersen.]

sagt en interessant tale, der findes i folketingets forhandlinger for 1952-53, spalte 722 ff. Den højtærede formand brugte i sin tale en vending, der ordret citeret lyder således:

„Det kan godt være, at der i provinsen af og til har manglet initiativ eller vove-mod både i offentlige institutioner og hos private erhvervsdrivende, men jeg vil i hvert fald mene, at i de senere år har en række kommunalfolk været meget opmærksomme på spørgsmålet. Det er vist ikke helt ved siden af, hvis man siger, at de fleste mindre byers borgmestre føler sig som en slags agenter eller repræsentanter med det formål at skaffe erhvervsbetingelser eller arbejds-muligheder til deres kommuner. Der har været gjort et omfattende arbejde på dette felt, men det er i og for sig slet ikke så mange chancer, de har.“

Det vil sikkert ikke være vanskeligt at forstå, at det var meget naturligt, at mine tanker gik tilbage til denne tale, da civilingeniør Gunnar Andreasen, Harboøre, med sin pjece „Vestjyllands Fremtid“ beskæftigede sig med de samme problemer og drog lignende konklusioner, som formanden havde gjort 5 år tidligere. Men hr. Gunnar Andreasen gjorde som industri- og forretningsmand en ting mere — han opstillede en konstruktiv plan, hvis realisation helt eller delvis vil modvirke den befolkningsmæssige forskydning fra vest mod øst i større eller mindre grad. Hermed har han vist et initiativ, som netop blev efterlyst i de lige citerede bemærkninger. Man må fæste sig ved den omstændighed, at pjecens forfatter med denne har formået ikke alene at give ansvarlige myndigheder i vort land et stærkt indtryk af de problemer, som en stor og ikke uvæsentlig del af landet har at slås med. Han har også formået at anviser veje til imødegåelse af problemerne, ja, vel oven i købet til løsning af disse, når visse forudsætninger bliver opfyldt.

Det er derfor naturligt, at vi, som lever og har vort virke i disse egne af landet, med stor tilfredshed hilste det friske initiativ, som her var taget, trods en vis ufuldkommenhed, der naturligt måtte præge en planlægning på et så vidtspændende område. Jeg skal på dette tidspunkt hverken vurdere eller fremsætte kritiske bemærkninger vedrørende enkeltheder i pjecens forskellige forslag, men som en af dem, der ved forskellige lejligheder og også ved tidligere finanslovdebatter har beskæftiget sig med vestkystens problemer, vil jeg benytte lejligheden til at sige, at der ud over de forslag, civilingeniør Gunnar Andreasen fremsætter i pjecen, og af hvilke nogle er velkendte, findes flere muligheder, som fortjener opmærksomhed.

Jeg tænker her bl. a. på de landvindingsopgaver på søterritorier, der knytter sig til den vestlige Limfjord, og hvis løsning både i beskæftigelsesmæssig og produktiv henseende vil få blivende værdi for landet. Jeg minder om, at jeg tidligere har fremsat den tanke, at disse problemer burde tages op til nøje undersøgelse, uden at det dog noget sted har affødt et initiativ.

I denne forbindelse er det vel også værd at bemærke, at en fornyelse og udvidelse af vor fiskerflåde vil være et værdifuldt bidrag til beskæftigelsen og til udviklingen af en meget produktiv erhvervsgren, som indtjener store mængder af fremmed valuta; men desværre har der ikke i denne sal hersket nogen overvældende forståelse af betydningen af statens støtte til dette erhvervs vækstmuligheder. Det er ikke mindst på baggrund heraf og på baggrund af de erfaringer, man har indhentet gennem årene, jeg gerne vil slå til lyd for, at statsmagten viser interesse for de nu rejste problemer. Befolkningen i de vestjyske områder rører stærkt på sig, og der er allerede afholdt mange møder rundt omkring, hvor man har drøftet pjecens forskellige forslag. Således blev der sidste fredag holdt et stort møde i Lemvig, hvori deltog omkring 1 500 mennesker, deriblandt en